
Kyrkomötet
Fråga 2011:2
från Dag Sandahl

Åtgärder mot utlandsförsamling

Fråga till Nämnden för Svenska kyrkan i utlandet

Efter en arbetsplatskonflikt, en personkonflikt mellan kyrkoherden och kantorn/assistenten i Nice, konstaterade nämnden att Svenska kyrkans arbete i och genom församlingen i södra Frankrike befinner sig i en allvarlig kris, samt beslöt om en "time-outlösning". Denna innebär att gudstjänstfirandet ställdes in och församlingen hänvisades till den anglikanska församlingen i Nice (trots att det finns svenskkyrkliga medlemmar som inte förstår engelska). Kyrkoherden och den prästerliga sommarvikarien skulle däremot utöva själavård och utföra kyrkliga handlingar.

Man noterar att sommarvikarien, som alls inte varit part i någon konflikt, alltså inte får leda gudstjänsterna.

Församlingen befann sig under sommaren (maj-september) i en slags svenskkyrklig interdikt. Församlingsanslaget hölls också inne för att kunna vara medel för extra utgifter som konflikten orsakat kyrkokansliet.

I allt tycks församlingen stå som förlorare – andligt och ekonomiskt.

Det som skett i Nice föranleder mig att fråga:

1. Utifrån vilken kyrkosyn menar nämnden att den gudstjänstfirande församlingen kan och bör drabbas av sanktioner vidtagna av nämnden, åtgärder som drabbar församlingens andliga liv?
2. Kan en församling, som under flera månader inte uppfyller kyrkoordningens grundläggande krav, verkligen fortsatt kunna betraktas som en församling och kan ett kyrkoråd över huvud taget agera i den situationen?
3. Hur motiveras teologiskt åtgärden att en vikarierande präst, helt utanför den konflikt som råder, inte får ha gudstjänster om söndagen?

Dag Sandahl
(FK)